

Greșeala perfectă

E tânăr și îndrăgostit de lume, de oameni și natură. Nu-și dorește decât să călătorească alături de prietena lui și de aparatul foto și să descopere civilizații pierdute și populații străvechi. Face parte din generația căreia lucrurile i se întâmplă perfect, cu un efort minim. Totul e natural. Clement Racineux știe nu doar să privească lumea așa cum ar trebui, dar a învățat și să recunoască în așa-zise „greșeli” atingerea lui Dumnezeu. Foto: Clement Racineux, Interviu de: Alina Savin

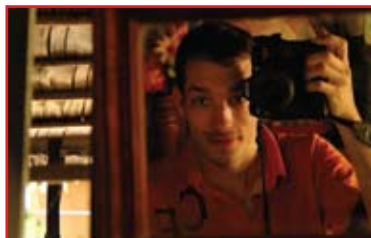
PHOTO magazine: Ce v-a atras spre fotojurnalism?

Clement Racineux: Îmi este greu de explicat, dar cred că în primul rând e vorba despre un interes adânc pentru această lume care te uimește și în același timp te-nspăimântă. Fotografia e în prezent unul dintre cele mai potrivite mijloace de a înfățișa unul din cele două aspecte. E o artă cu un impact mult mai puternic decât scrisul, cel puțin pentru mine.

Primul contact cu imaginea s-a petrecut

în timpul liceului, în timpul orelor de regie. Odată cu trecerea timpului, am devenit însă mult mai interesat de modul în care fotografia

reușește să captureze clipa, suspendând timpul pentru eternitate. A fost probabil o consecință a personalității mele: mi-a plăcut dintotdeauna să

Clement Racineux

- născut la 24 septembrie 1982 în Nantes, Franța
- studii de turism și management (Franța), producție video și investigație jurnalistică la Griffith University (Australia), master în suport tehnic multimedia pentru educație (Franța)
- redactor-șef la o revistă online dedicată turismului și echipamentelor outdoor

îmi acord timp pentru a analiza lucrurile. Pe lângă filmarea propriu-zisă, la realizarea unui film trebuie avute în vedere și editarea. Editarea este o metodă de a recrea realitatea. În fotografia tradițională nu ai cum să faci asta. Singurul lucru pe care îl poți face e să privești realitatea dintr-un anumit unghi de vedere care să ofere o perspectivă proprie și unică. În plus, faptul că fotografia nu înregistrează sunetul ambiental îți permite să te concentrezi pe anumite elemente vizuale particulare, lucru foarte interesant pentru mine. Am început să

meditez mai profund asupra imaginilor mele în timpul unei călătorii în China. A fost o incursiune atât de fantastică pentru mine, încât mama mi-a împrumutat aparatul ei personal, un Olympus IS-300. Nu e unul excepțional, dar a fost suficient de bun pentru cunoștințele mele din perioada respectivă. Doi ani mai târziu mi-am cumpărat un Nikon F90 și două obiective performante și m-am apucat de treabă mult mai serios.

PHOTO magazine: Fotografiile dumneavoastră

conțin detalii antropologice ale societății. Sunt ele imagini documentare mai mult decât obiecte artistice?

Clement Racineux: Prin prisma faptului că în permanență încerc să descopăr noi modalități de a documenta ceea ce e în jurul meu sau ceea ce văd, cred că mă încadrez în zona documentarului. Nu mă interesează în acest moment exercițiul de a face artă de dragul artei, deși probabil că acest lucru se va schimba odată cu trecerea timpului. Apoi, faptul că lucrez ca reporter foto îmi

influențează modul în care văd lumea. Deoarece mă consider încă un copil, documentarul este genul care mă atrage cel mai mult. Reprezintă o sursă inepuizabilă de uimire și inspirație.

În momentul în care duc aparatul la ochi, o fac dintr-un prim impuls care e întotdeauna de a încerca să înfățișez modul în care văd eu realitatea, pentru a-mi exprima emoțiile. Cel mai dificil exercițiu pentru mine este încercarea de a reproduce senzațiile sau emoțiile pe care le simt în momentul când urmăresc un anumit subiect, fie că

„Văd fotografia ca pe un tip de memorie individuală, care ajută să păstrez vii evenimentele la care iau parte și locurile senzaționale pe care am privilegiul să le calc.” Clement Racineux

e vorba de un peisaj, de o ceremonie tradițională, de animale sau oameni. E un motiv suficient de bun pentru mine de a continua să fac ceea ce fac.

Un al doilea motiv are de-a face cu modul în care văd fotografia, ca pe un tip de memorie individuală. Mă ajută să păstrez vii în suflet

evenimentele importante la care iau parte și locuri senzaționale pe care am privilegiul să le calc. În societatea modernă, timpul zboară incredibil de repede și odată cu el și căile tradiționale de a trăi, obiceiuri ancestrale miraculoase, moșteniri inexorabile ale trecutului. Fotografia e o metodă

prin care putem păstra vii toate aceste bogății ale patrimoniului universal.

Finalmente, al treilea motiv îl reprezintă informația. Oamenii sunt mult prea ignorați privind ceea ce se petrece în jurul lor, în lume. Ignoră oare intenționat ceea ce se întâmplă în jurul lor? Le e frică oare că se vor îneca sub șuvoiul de informații sau e vorba doar de nepăsare? Nu știu, dar cred că în nici un caz nu ajută la deschidere mentală, la conștientizare și la comportament responsabil. Dacă fotografiile mele vor ajuta

într-o oarecare măsură la înțelegerea faptului că planeta noastră cuprinde mii de modalități de percepere a lumii și comori naturale incredibile, aș fi foarte fericit. Sper să mă încadrez undeva în zona fotografiilor de reportaj optimiști.

PHOTO magazine: Vă considerați ca aparținând de o anumită școală sau curent specific?

Clement Racineux: Cel puțin până în prezent, cred că sunt un tradiționalist. Nu urmăresc nici

un curent, mișcare sau artist, dar probabil anumite influențe se resimt oricum în fotografiile mele. Deoarece sunt un autodidact, fotografiile mele sunt rodul influențelor personale. Sper ca într-o anumită zi să pot surprinde și reda o anumită intensitate pe care o caut.

PHOTO magazine: Care sunt artiștii dumneavoastră preferați? De cine vă simțiți cel mai apropiat?

Clement Racineux: Cred că încă sunt în proces

© CLEMENT RACINEUX

de definire a unui stil personal. Un fotograf precum Gregory Colbert are un stil particular, inconfundabil. Îl admir enorm. Îmi mai place Benjamin Lowy, un foarte talentat fotoreporter. Sunt extrem de impresionat de compozițiile lui perfecte, indiferent de situație. Ca și coloristică, îl admir enorm pe Matthieu Paley. Din domeniul fotografiei cu valențe de artă am fost dintotdeauna uimit de talentul lui Gregory Colbert și al lui „Ashes and Snow” (www.ashesandsnow.org). Îl iubesc pe Andrzej Dragan și îndemânarea lui ieșită

„Dacă fotografiile mele vor ajuta la înțelegerea faptului că planeta noastră cuprinde mii de modalități de percepere a lumii și comori naturale incredibile, voi fi fericit.” Clement Racineux

din comun pentru prelucrare. Sunt îndrăgostit de arta francezului Pierre de Vallombreuse, este ce mi-aș dori eu să devin în viitor: un fotoreporter care lucrează în sprijinul celor necunoscuți sau celor uitați de pe planeta noastră, al populațiilor indigene din țările sărace.

Cred că în continuare Franța are un cuvânt important de spus în ceea ce privește viața culturală. Avem artiști extremi de creativi în foarte multe domenii. La nivel internațional însă, aflul mare al culturii anglo-saxone pune ușor în umbră exprimarea artistică a altor țări, ceea ce face ca

artiștii francezi să fie mai puțin vizibili. Cred însă că suntem ușor diferiți și acest lucru mă face să fiu mândru. Artiștii francezi au un mod de exprimare diferit atât în muzică, cât și în cinematografie, pictură sau fotografie. Noi îi spunem „the French touch”, un anumit tip de simțire, de vibrație particulară, care are origini franceze.

Următoarea mea destinație va fi probabil Indonezia. De multă vreme îmi doresc să ajung acolo. Se pare că e un arhipelag excepțional. Mi-am programat în viitor și o excursie în America

Centrală. În sfârșit, dacă totul va merge bine, sper să ajung cândva și în Papua Noua Guinee.

PHOTO magazine: Ce părere aveți despre noile tendințe multimedia din fotografie? Dar despre fotografia contemporană ca produs obținut cu ajutorul Photoshop? Cum vă raportați la cultura digitală?

Clement Racineux: Iubesc Photoshop-ul și sunt un mare fan al artiștilor digitali. Nu cred că ceea ce numiți multimedia reprezintă o amenințare

la adresa fotografiei. Dimpotrivă, cred că e o sursă de creativitate și expresie. Personal, folosesc Photoshop-ul pentru a-mi prelucra fotografiile, dar în același timp lucrez și la proiecte care au doar ca punct de plecare fotografia. Fotografia e o artă esențială, care nu va putea fi niciodată înlocuită de arta digitală.

Acum lucrez cu Nikon D200, obiective Tamron 17-50 mm, f/2:8 și Sigma 70-200 f/2:8. În timpul călătoriei în Burkina Faso am avut o problemă la Nikon-ul meu e atunci, un F90, iar

imaginile au ieșit foarte negre, întunecate, ca și când ar fi fost subexpuse. Toate până la ultima. Am fost foarte dezamăgit, dar am decis totuși să le scanez și cu ajutorul Photoshop-ului am reușit să produc un rezultat care până la urmă îmi place foarte mult.

Fotografia alb-negru dă imaginii o forță de excepție. E dificil de explicat, dar cred că e vorba de o iluzie optică. Absența culorii ne ajută să ne concentrăm la ceea ce este esențial într-o imagine. Atâta timp însă cât o să călătoresc cred că ar fi păcat

„Fotografia alb-negru conferă imaginii o forță de excepție, dar cred că e vorba de o iluzie optică. Absența culorii ne ajută să ne concentrăm la ceea ce este esențial într-o imagine.” Clement Racineux

să nu arăt în imaginile mele diversitatea coloristică a locurilor prin care trec. Acesta e motivul pentru care lucrez atât de rar în alb-negru, în ciuda apetitului meu pentru această variantă.

PHOTO magazine: Care este locul care vă

atrage cel mai mult? Cum v-ar plăcea să vă trăiți viața?

Clement Racineux: Am trăit timp de un an în Australia și mi-a plăcut foarte mult acest loc. Sentimentul de libertate are încă sens acolo. Am trăit în permanență cu senzația că totul e posibil.

Teritoriul e uriaș, fără limite și foarte sălbatic, cu o floră și o faună extraordinar de diverse. Țara aceasta, foarte tânără, a atras oameni din toate părțile lumii, oameni care vor să își schimbe destinul. Spiritul acesta se simte în aer. În plus, cultura aborigenă este foarte misterioasă și impresionantă.

Mi-ar plăcea să vin în România pentru a fotografia, să vizitez Carpații, Moldova, comunitățile de țigani. Prieteni de-ai mei care au fost în România s-au întors foarte impresionați.

Eu nu am avut încă această ocazie, dar o să vină și acea zi.

Cum mi-ar plăcea să îmi trăiesc viața? Liber, liber, liber, pe drumurile planetei, cu prietena și aparatul fotografic alături, descoperind cât mai multe locuri și oameni. Mi-ar plăcea să las în urmă mediocritatea civilizației moderne și să învăț mai multe de la alte societăți, mai bătrâne și mai înțelepte, chiar dacă nu la fel de bogate. Mi-ar plăcea să pot lucra în sprijinul civilizațiilor aflate în pericol de dispariție, civilizații care au

atâtea să ne învețe, iar apoi să demarez campanii de conștientizare.

PHOTO magazine: Vă considerați un militant?

Clement Racineux: Nicidecum unul înregimentat, ci încercând să inserez tot mai multă conștiență în preocupările mele de zi cu zi. Dacă aș putea schimba ceva în lumea de astăzi, atunci acel lucru ar fi nedreptatea omului modern care-și disprețuiește planeta, nu-i pasă de ecologie

și de minunile naturale, nu îi pasă de societățile mai slab dezvoltate care au ales să trăiască potrivit tradițiilor ancestrale. Lumea modernă și-a uitat complet originile.

Sunt foarte încântat de imaginile din Burkina Faso și de modul în care reflectă intensitatea călătoriei mele în această țară. A fost prima mea vizită în Africa, iar continentul acesta e pur și simplu incredibil. L-am vizitat în perioada funeraliilor animiste și a festivalurilor măștilor. Toată populația e în sărbătoare, iar pentru turiști

„Oamenii sunt mult prea ignoranți cu privire la ce se petrece în lume, făcând-o fie intenționat, fie din teama că se vor îneca sub șuvoiul de informații, fie din nepăsare.”

Clement Racineux

e de-a dreptul impresionant. Acești oameni sunt neglijanți și disprețuiți, ceea ce mi se pare una dintre cele mai mari nedreptăți posibile. Ei reprezintă moștenirea sacră a istoriei umane. Avem multe de învățat de la ei. Burkina Faso e a treia țară ca

sărăcie din lume, dar obiceiurile și tradițiile lor s-au păstrat aproape intacte.